

?Reconnectar amb la terra

La terciarització de l'economia comporta que només un 1% de catalans es dediquin a l'agricultura. Les explotacions sovint són rendibles, però la crua realitat és que no hi ha relleus ni ?pel que sembla? prou incentius per menar camps, dedicar-se a la ramaderia o viure de posar al mercat matèries primeres, mal pagades i amb competències externes ferotges.

Il·lustració: Jaume Gubianas i Carles Claret.

Progressivament, com a perniciosa conseqüència, Occident -els anomenats països rics- ha anat *abandonant* la producció dels elements bàsics de l'alimentació, igual que els metalls, els principis actius dels medicaments o, com s'ha fet palès en els darrers mesos, dels xips o, el que és el mateix, l'ànima de qualsevol màquina per més mínima que sigui l'electrònica que la fa funcionar. Els *magatzems* i la distribució són lluny, molts a la Xina, i amb la crisi climàtica al cap del carrer, s'encenen els llums d'alarma plantejant qüestions tan essencials com què menjaran els europeus d'aquí a cinquanta anys si, prop de casa, ja no es cultivarà res. Mengem tomàquets d'Andalusia quan n'hi ha a Viladordis; volem beure vi de la vall del Rin quan hi ha ceps a tocar de la Séquia, o paguem bolets a preu d'or que algú malda per anar a buscar fora del país. Contradiccions *in aeternum*.

La primera llavor de l'Escola Agrària de Manresa es planta a principis dels setanta amb l'objectiu de professionalitzar l'agricultura i, d'alguna manera, traslladar el coneixement d'àmbit acadèmic, el

de la proveta i el microscopi, al xapo, la pala i la intuïció i ofici ancestrals de la pagesia. Una primera base que s'ha anat ampliant per optimitzar les explotacions al mateix temps que, malauradament, s'anava perdent la vocació per obtenir rèdits del camp. Els fruits tan necessaris per no desembocar, indefectiblement, en la distribució de peces de fruita, verdures i hortalisses carregades d'intermediaris, neveres i gasoil i, per contra, desproveïdes de sabors i nutrients. Perquè, problemàtiques administratives i pedagògiques al marge, l'existència d'una escola *tècnica* per a agricultors entronca amb una tendència de recuperació de la genuïnitat més arrelada -mai tan ben dit- a la tradició natural i, això sí, amb un plus de consciència mediambiental i de concepció de l'entorn on vivim. Recuperar l'essència, ni més ni menys. Gratar en el passat per garbellar en allò que ens ha brindat el bosc i el camp des de temps immemorials en exercici per reforçar el planter de cara al futur, talment com en les categories formatives de l'esport de base. Empeltar-se dels valors i l'essència per reconnectar amb la terra.

[despiece]Aquest és l'Editorial de la revista El Pou de la gallina de desembre de 2021. En la mateixa revista, ja disponible als quioscos i llibreries de Manresa, s'hi pot llegir el reportatge "50 anys d'Escola Agrària", de Jordi Estrada.

[/despiece]